

Dosarul nr.2ra-1311/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana (Jud: I. Secieru)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (Jud: I. Cimpoi, A. Danilov, I. Secieru)

ÎNCHEIERE

18 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Iurie Chirică,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Iurie Chirică,
împotriva lui Nicolae Neceaev, Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” cu
privire la demolarea construcției neautorizate, repararea prejudiciului material și
moral, încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
s-a respins apelul depus de Iurie Chirică și s-a menținut hotărârea din 31 iulie
2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

c o n s t a t ă :

La 14 martie 2017, Iurie Chirică a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Nicolae Neceaev, Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” cu
privire la demolarea construcției neautorizate, repararea prejudiciului material și
moral, încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, în baza contractului de
vânzare-cumpărare nr. 6775 din 15 iulie 2007, este proprietarul lotului pomicol
din Întovărășirea Pomicolă „Codru” nr. cadastral 0131107.057, cu suprafața de
0,059 ha și construcția rezidențială (casă), care se află în extravilanul or. Codru,
mun. Chișinău.

Reclamantul a menționat că, la momentul procurării lotului de teren, în
vecinătate, Onei Alexandru, deținea o construcție și garaj, iar pe lotul de teren a
lui Neceaev Nicolae erau aranjate blocuri de beton în calitate de fundament a unei
construcții cu dimensiuni de 6mx6m, care era acoperit cu plite din beton. Alte

careva construcții pe lotul pârâtului nu erau, inclusiv, fiind îngropați doar pari din beton.

Iurie Chirică a relatat că, la 28 mai 2009, a efectuat expertiza tehnică a construcției existente pe lotul procurat și au fost prescrise măsuri de întărire a fundamentului, a fost efectuată schema topografică cu stabilirea hotarelor, iar în baza certificatului de urbanism nr. 109 din 30 septembrie 2009, a fost elaborat proiectul de finalizare cu reconstrucția căsuței de livadă cu gard capital în limita hotarelor stabilite.

Proiectul a fost verificat de serviciul de stat pentru verificarea și expertizarea proiectelor și construcțiilor la 26 octombrie 2009, după care a fost eliberată autorizația de construcție nr. 57 din 28 octombrie 2009.

Reclamantul a invocat că toate construcțiile sunt situate într-o linie dreaptă de la drum, acest fapt fiind prevăzut de proiectul de sistematizare a teritoriului asociațiilor de vile confirmat de către administrația publică locală a rl. Ialoveni în anul 1988 în administrarea cărora se aflau loturile de teren date.

Iurie Chirică a notat că, în perioada 2012-2014, construcția de pe lotul său de teren, a fost edificată, cu respectarea proiectului de sistematizare a teritoriului, care prevede că distanța dintre peretele casei și hotarul lotului de teren a vecinului să fie de minimul 3 metri, iar între case să fie asigurată distanța de 6 metri.

Astfel, reclamantul a afirmat că, în anul 2014, pârâtul, nefiind proprietarul lotului de teren, a inițiat lucrări de pregătire a șantierului pe loturile de teren nr. cadastral 0131107.058 și 0131 107.059. În anul 2015, Neceaev Nicolae a devenit proprietar al loturilor date, și, folosind fundamentul existent cu dimensiunile de 6mx6m a început lucrări de construcție, care, inițial, nu afectau interesele sale, efectuându-se la nivelul de întărire a fundamentului prin consolidarea pilonilor de beton.

Iurie Chirică a relatat că la sfârșitul anului 2015-începutul anului 2016, pârâtul folosindu-se de faptul că, căsuța de vacanță a sa nu a fost vizitată, a edificat, cu ajutorul unei companii de construcție, casa de locuit cu două nivele cu extinderea ei spre gardul ce îi aparține.

În acest sens, reclamantul a indicat că, urmare a edificării imobilului de către pârât îi sunt afectate drepturile sale în calitate de proprietar al terenului și construcțiilor și anume îi sunt afectate pavajul, tencuiala decorativă, acoperișul șopronului și țeava de canalizare.

Mai mult, Iurie Chirică a specificat că construcția dată a fost edificată fără să se țină cont de proiectul de sistematizare a teritoriului Întovărășirii Pomicole „Codru”, referitor la distanța de 3 metri de la gard și edificării construcțiilor în linie dreaptă.

Dorind soluționarea amiabilă a litigiului, reclamantul a indicat că, s-a adresat mamei pârâtului, care i-a comunicat că, Neceaev Nicolae este proprietarul lotului,

și că, acesta se ocupă de construcția respectivă. Reclamantul a solicitat pârâtului înlăturarea încălcărilor, ceea ce nu a fost efectuat, continuându-și construcția, fără să prezinte careva acte care au permis micșorarea distanței dintre imobile până la 0,95 metri.

În primăvara anului 2016, construcția a fost acoperită și instalate termopane, iar o parte din acoperișul construcției s-a extins asupra teritoriului reclamantului astfel încât scurgerile au fost îndreptate spre terenul său.

Reclamantul a notat că în luna octombrie 2016, angajații companiei de construcții, care efectuau lucrări de tencuială a pereților la imobilul pârâtului, i-a murdărit fațada imobilului și pavajul din ogradă. Contactând pârâtul, acesta i-a indicat că a încheiat contract cu Societatea cu Răspundere Limitată „Deltavist”, care efectuează lucrările și care răspunde pentru acestea.

Iurie Chirică a indicat că, la 24 octombrie 2016, a fost contactat telefonic de un reprezentant al Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist”, care i-a comunicat că, are încheiat cu pârâtul un contract și că, se va ocupa de amenajarea teritoriului în baza proiectului elaborat și autorizat, iar referitor la abaterile comise până la moment, societatea nu este responsabilă.

Astfel, reclamantul a susținut că ulterior teritoriul a fost îngrădit și s-au început lucrările de amenajare a teritoriului, care de fapt au fost lucrări de construcție prin extinderea construcției existente, prin ridicarea construcțiilor din beton pe perimetru care servește ca fundament pentru alte construcții.

La 10 decembrie 2016, reclamantul a stabilit că toată construcția din beton ridicată în apropierea gardului depășește construcția sa, iar accesul la deservirea gardului este îngrădit, creând umbră pe sectorul său. În acest sens, el a apelat la constructorii angajați de pârât și la mama pârâtului, dar nu s-a soldat cu succes. Prin urmare, s-a adresat la organele de poliție și Primăria or. Codru, mun. Chișinău.

Reclamantul a specificat că construcția din beton de-a lungul gardului existent se ridică deasupra acestuia, iar pe lângă casa de locuit se extinde anexe până la gard, pereții fiind ridicați pentru construcție de beton executată și folosită ca fundament, care este legat cu toată construcția din beton pe perimetrul la ambele sectoare și care nu pot fi calificate ca stabilire de hotare, sau lucrări de întărire a pereților- suport, ci denotă efectuarea lucrărilor capitale, care necesită autorizație din partea organelor competente.

Iurie Chirică a indicat că adresările sale către Societatea cu Răspundere Limitată „Deltavist” și mama pârâtului, au rămas fără răspuns. Arhitectul or. Codrul a ieșit la fața locului și a stabilit că, construcția este neautorizată iar ulterior, i-a comunicat că lucrările au fost stopate. Concomitent prin scrisoarea Primăriei or. Codru din 6 ianuarie 2017, reclamantul a fost informat că, nu a

autorizat careva lucrări și nu a eliberat careva autorizații referitor la construcțiile de pe loturile pârâtului.

Totodată, reclamantul a menționat că Inspekția de Stat în construcții, a mușamalizat cazul, informându-l că, la momentul verificării careva lucrări nu se efectuau și că, nu s-a stabilit legătura Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” cu lucrările efectuate pe loturile pârâtului.

Iurie Chirică a solicitat obligarea lui Nicolae Neceaev de a demola construcția samavolnică de pe loturile pomicole nr. 28 și 29 din Întovărășirea Pomicolă „Codru” cu nr. cadastral 0131 107.058 și 0131107.059, situate în or. Codrul, mun. Chișinău, extravilan, în special, casa de locuit în trei nivele, anexa la aceasta și construcția din beton armat situat de-a lungul hotarului între sectoare de teren cu nr. cadastral 0131107.058, ce aparține pârâtului și lotului de teren cu nr. cadastral 0131107.057 ce aparține reclamantului; încasarea din contul Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 20 000 lei, încasarea în mod solidar din contul Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” și Nicolae Neceaev în beneficiul său a prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei.

În cadrul susținerilor verbale, Iurie Chirică a solicitat obligarea lui Nicolae Neceaev de a demola construcția samavolnică de pe loturile pomicole nr. 28 și 29 din Întovărășirea Pomicolă „Codru” cu nr. cadastral 0131 107.058 și 0131107.059, situate în or. Codrul, mun. Chișinău, extravilan, în special, casa de locuit în trei nivele, anexa la aceasta și construcția din beton armat situat de-a lungul hotarului între sectoare de teren cu nr. cadastral 0131107.058, ce aparține pârâtului și lotului de teren cu nr. cadastral 0131107.057 ce aparține reclamantului; încasarea în mod solidar din contul lui Nicolae Neceaev și Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 13 353,84 lei și a prejudiciului moral în mărime de 50 000 lei (f.d. 114-120).

La 20 iunie 2017, Nicolae Neceaev a depus cerere reconvențională împotriva lui Iurie Chirică cu privire la demolarea construcției (f.d.82-85).

Prin încheierea din 20 iunie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, a fost refuzată în primire cererea reconvențională depusă de Nicolae Neceaev și a fost restituită, deoarece admiterea cererii reconvenționale nu exclude în tot sau în parte admiterea cererii inițiale. Astfel, instanța a concluzionat că Nicolae Neceaev în situația în care consideră că reclamantul îi încalcă prin construcțiile invocate careva drepturi, nu este privat de dreptul de a depune cerere separată cu asemenea pretenții (f.d. 86-87).

Prin hotărârea din 31 iulie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, s-a admis parțial acțiunea depusă de Iurie Chirică. S-a încasat din contul lui Nicolae Neceaev în beneficiul lui Iurie Chirică prejudiciul material în sumă de 11 553, 84

lei, cheltuielile de judecată ce constă din sumă plătită specialistului în mărime de 1 800 lei și taxa de stat proporțional pretenției admise în sumă de 346, 61 lei, în total suma de 13 700, 45 lei. În rest, în partea demolării construcției neautorizate și repararea prejudiciului moral, cererea a fost respinsă ca neîntemeiată. Măsura de asigurare aplicată prin încheierea din 15 martie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana prin care a fost sistată autorizarea și executarea lucrărilor de construcție pe loturile de teren cu nr. cadastral 0131107.058 și 0131107.059 situate în extravilanul or. Codrul, mun. Chișinău, care aparține cu drept de proprietate lui Nicolae Neceaev, a fost anulată (f.d. 128-137).

Prin deciziei din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Iurie Chirică și s-a menținut hotărârea din 31 iulie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana (f.d. 189-203).

La 12 martie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 204).

La 17 mai 2018, Iurie Chirică a depus recurs împotriva deciziei din 6 februarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii cu emiterea în această parte a unei noi decizii cu privire la admiterea acțiunii.

Recurentul Iurie Chirică, în motivarea recursului, a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios în partea respingerii acțiunii.

Recurentul menționează că nu a tolerat încălcările admise de Nicolae Neceaev, fapt indicat de către instanța de apel, deoarece prin scrisoarea Întovărișirii Pomicole „Codrul Nou” din 6 februarie 2017, scrisoarea Întovărișirii Pomicole „Codrul Nou” din 19 mai 2017, scrisoarea Inspectoratului de Poliție Centru nr. 3915 din 15 martie 2017 și scrisoarea Inspecției de stat în construcții nr. CHI-125/602/J-4 se denotă contrariu.

Totodată, recurentul a menționat că inițial a hotărât să soluționeze conflictul pe cale amiabilă, pornind de la principiul respectării reciproce ca proprietarii terenurilor vecine, însă văzînd că Nicolae Neceaev nu a întreprins nimic a apelat la organele competente.

Iurie Chirică a susținut că instanțele de judecată nu au ținut cont de Recomandarea nr. 7 din 1 noiembrie 2012 privind examinarea cererilor despre recunoașterea dreptului de proprietate asupra construcției neautorizate încearcă să legalizeze construcția intimatului.

În acest sens, recurentul a notat că instanțele de judecată nu au dat o apreciere suficientă concluziei specialistului nr. 231 din 19 iunie 2017, considerînd atentarea inadmisibilă a construcției neautorizate numai prin cauzarea prejudiciului material în sumă de 11 553,84 lei.

Astfel, Iurie Chirică a invocat că prejudiciul material stabilit de specialist reflectă numai consecințele influenței negative a construcției neautorizate la momentul cercetării, însă nu reflectă și nu înlătură atentarea inadmisibilă indicată de specialist.

De asemenea, recurentul a notat că instanțele de judecată au ignorat prevederile Legii nr. 163 din 9 iulie 2010 privind autorizarea executării lucrărilor de construcție, prevederile Legii nr. 721 din 2 februarie 1996 privind calitatea în construcții și Normativul în construcții „Sistematizarea teritoriului și a localităților”, care prevăd că dreptul lui Nicolae Neceaev este un drept ilegal, deoarece construcția ridicată de către ultimul a fost construită contrar prevederilor imperative ale legii.

La 31 mai 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs lui Nicolae Neceaev și Societății cu Răspundere Limitată „Deltavist” informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 4 iulie 2018, intimatul Nicolae Neceaev a formulat referință, solicitând declararea inadmisibilă a cererii de recurs.

Până la examinarea cauzei, Societatea cu Răspundere Limitată „Deltavist” nu a depus referință la cererea de recurs prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Iurie Chirică, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră în termen recursul declarat de Iurie Chirică la 17 mai 2018, din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 6 februarie 2018 a fost expediată în adresa părților la 12 martie 2018 (f. d. 204), iar conform copiei plicului se confirmă faptul că recurentul a recepționat copia deciziei instanței de apel la 17 martie 2018 (f.d. 225).

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, de exemplu, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, ibidem, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, ibidem, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrări a justiției (*a se vedea*, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Iurie Chirică este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. a), b), c) , alin. (4) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Iurie Chirică a formulat prezenta cerere după ce a avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecătării nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Iurie Chirică nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Iurie Chirică se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Iuliana Oprea